

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

SRPEN 107

GOTTHARD

+Bubeneč

Milí čtenáři, je uprostřed léta a možná jste se už vrátili z dovolené nebo se na ni teprve chystáte. Anebo také obojí: část již máte za sebou a další si vyberete v nejbližších dnech. Zejména pro pražské farnosti se tento fenomén opakuje každoročně: mnozí farníci se z hlavního města přesunou buď na svá sídla, chaty, chalupy či statky, anebo k rodičům či prarodičům na venkov, anebo v plné míře využijí možnosti, které jim zaměstnání nabízí, a léto tráví v oblastech, kde mohou odpočívat, užívat si krás pozemského života, poznávat nové destinace, zajímat se o životní styl jiných národů a čerpat jak fyzických, tak duševních sil.

Abychom si toto vše mohli dovolit i příští rok, je nutností, aby se politika jednotlivých států sladila do vzájemné rovnováhy a na mapě světa nepřibývalo území, kam je cestovat buď nebezpečné, nebo nedoporučené, protože místní zahraniční turisté neradi vidí. Ano, jakkoli se nás to v České republice zatím příliš nedotýká, každým rokem je takovýchto cílů více a více.

A to už dlouhodobě. Když Zikmund a Hanzelka cestovali v letech 1947–1950 se svou tatrovkou po Africe, bez problémů se pohybovali po dnešním Kongu, Libyi, Egyptě, Súdánu, Jihoafrické republice, ale i Somálsku či Tanzanii. Dnes nepředstavitelné. Bez cestovního pojištění, mobilů a přístupu k internetu. V mnoha zemích nebylo československé velvyslanectví. A kdyby se jim porouchala jejich proslulá Tatra 87, jen stěží by tam někde v divočině našli firmu, která by jim ji opravila.

I když se tím zrovna teď v létě určitě nechceme zabývat, je dobré na to nezapomínat. Že se situace ve světě zhoršuje a i letos je více

než loni lidí, kteří se ocitli na okraji chudoby v důsledku hladomoru nebo války. Že v každé lokalitě, kterou navštívíme, je také možná někdo, kdo si cestu do zahraničí (tedy ani k nám) nemůže dovolit.

Když nedávno v přímlovkách u Svatého Gotharda zaznělo, abychom se i o prázdninách a na dovolené chovali jako křesťané, ptala se mě jedna nepokřtěná paní, co to v praxi znamená. Vedle stojící pán jí na to pohotově odpověděl, že i na dovolené musí chodit v neděli do kostela, ať je kdekoli. Její udivený výraz lze pochopit: vždyť do kostela v neděli donedávna nechodila vůbec, a i teď chodí jen tehdy, když to tak cítí. Proto je logická i otázka, která následovala: a to je všechno?

Když jsem v smích začal vypočítávat další projevy křesťanství, zmíněný pán odešel. Nepokřtěná paní zůstala a poslouchala... Že i na dovolené se každé ráno a každý večer jednotlivec, ale i páry či rodiny osobně i společně modlí, že i v zahraničí platí, že se nemá sprostě mluvit a účastnit se uvolněných zábav, kabaretů či divadelních vystoupení. Že ani léto není důvodem k tomu, aby se kdokoli opil anebo si dovolil trochu více šňupat než jindy. Že ať jsme kdekoli, ani tam nepodvádíme a za služby platíme i tehdy, když to nikdo nekontroluje, včetně záchodků, městské dopravy či placených pláží.

Po pozorném naslouchání paní pokračovala: ale většinu z toho přece slušný člověk dělá vždycky. A já mohl pokračovat stejně jako Ježíš v evangeliu: a navíc my křesťané i na dovolené někomu nuznému pomáháme. Nejen žebrákovi před kostelem, ale srdce by mělo vidět i někoho, kdo bydlí nedaleko, nakupuje ve stejném krámku, koupe se ve stejném moři...

Abychom i příští rok mohli někam vycestovat, nebude to pouze o tom, zda bude dostupný hotel, transport a stravování. Ale především o tom, jaké bude prostředí, v kterém budeme žít. A toto prostředí my křesťané spoluvytváříme. Ať jsme kdekoli. Možná i na dovolené nad tím můžeme více přemýšlet a povídat si. I s dětmi, které se teprve učí, co to znamená být křesťanem. I v létě...

P. Miloš

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Falklandy

5. srpna – 1. září

Poprvé jsem o Falklandách slyšel na střední škole. Že tam vypukla válka. Nevěděl jsem ani to, kde přesně se nacházejí, ani to, proč ten válečný konflikt vlastně vznikl. Zmatek v hlavě násobilo i to, že tehdejší československé zprávy přinesly velmi kusé informace, z nichž vlastně ani nebylo patrné, na čí straně naše vláda stojí. Británie, která nakonec válku o Falklandy vyhrála, byla totiž typickým představitelem evropského kapitalismu, proti němuž socialistický tábor ideologicky bojoval, a Argentina se v té době nacházela pod vedením vojenské junty, již šéfoval prezident Leopoldo Galtieri.

Dnes už vím, že Británie si tedy na ostrovech, které získala za někdejší koloniální éry, udržela vliv dosud, trvalé osídlení svých občanů na Falklandách může počítat na tři století, od roku 1833. A pravděpodobně to tak zůstane i nadále, i přesto, že současný argentinský prezident Javier Milei jak při své inauguraci roku 2023, tak i letos při výročí zmíněné války zdůraznil, že má jeho země na Falklandské ostrovy, které španělština nazývá Malvíny (Malvinas), neochvějný nárok a bude ho v budoucnu určitě uplatňovat. Referendum, které roku 2013 na ostrovech proběhlo a jehož otázka zněla, zda si místní obyvatelé přejí setrvat v jednom státě se Spojeným královstvím, anebo se od něho osamostatnit, přineslo jednoznačnou odpověď: Hlasovalo 98 % obyvatelstva a kromě 3 hlasů všechny mluvily o pokračování stávajícího politického statusu.

Souostroví, sestávající zhruba ze sedmi set menších a dvou velkých ostrovů, představuje v jižním Atlantickém oceánu navzdory své odlehlosti a nehostinnosti nesmírně důležitou strategickou lokalitu: odhady hovoří o přítomnosti šedesáti miliard nevytěžených barelů ropy. Kromě toho jsou ostrovy významným zdrojem vědeckých bádání, především

v přírodních vědách. Právě zde se dvakrát zastavil i Charles Darwin, který do Evropy přivezl několik hornin se zkamenělými rostlinami i živočichy. Jak složení těchto objevů, tak i dávná fauna s florou předkládají vědcům stále stoprocentně nezodpovězenou otázku, jestli se Falklandy (ale i jiné ostrovy) oddělily od amerického kontinentu, anebo byly součástí kontinentu afrického, s nímž je poji právě většina objevených fosilií.

Území Falkland se již několik let jeví jako klidné souostroví připomínající zapomenutý ráj, do jehož scenérie zapadá nejen absence jakékoli výškové budovy, ale i signálu wifi, který sice existuje, ale místní necítí potřebu ho využívat.

Další informace, včetně toho, kdy a jak se sem dostali katolíci a proč je jich 10 %, budou obsahem tematického večera první pondělí v měsíci srpna.

Večer věnovaný Falklandským ostrovům

– 5. srpna:

17:30 mše svatá s úmyslem za Falklandy, **18:15** prezentace základních informací (Šimon Slivanský), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

Kdy je potřebné Bibli brát doslova, a kdy pouze obrazně a symbolicky?

Bibli je potřebné brát vážně vždy, protože je to Boží Slovo, i když napsané lidskou rukou v průběhu dějin. Stanovit, co je v tom textu věčná pravda, a co obraz a symbol, v němž je tato pravda člověku zjevená, je úkolem exegetů, tedy těch, kteří jsou Bohem pověřeni Boží slovo hlásat a vysvětlovat ho. Dobrý kazatel se tedy pozná nejen podle toho, že umí mluvit, ale také, co a o čem mluví. Jestli lidem předkládá své názory, anebo pracuje s Bibli jako s Božím Slovem. V žádném případě však nelze některou pasáž, anebo dokonce i celou knihu považovat za zastaralou a dnes již neplatnou.

Říká Bible něco o hříchu?

Na mnoha místech. Dokonce hned první kniha, kniha Genesis, má jako ústřední motiv nejen stvoření, tedy vznik vesmíru, zeměkoule a člověka, ale i vztah mezi člověkem a Bohem. Starověkým orientálním způsobem je posluchači (ano, Bible byla původně napsána, aby ji určeni lidé ostatním četli, nikoli, aby si ji kdokoli četl sám bez výkladu) předkládána pravda víry, že Bůh stvořil člověka proto, aby žil nejen pozemským životem jako rostliny a živočichové, ale věčným životem v nezávislosti na hmotě, jako má Bůh. Pro lidi, žijící v krajině kolem Eufratu, kde život ohrožovalo jak velké vedro a sucho, tak i silný vítr a záplava řeky, je zahrada plná zeleně, kde stačí vztáhnout ruku a jíst plody stromů, opravdu dostatečným obrazem nesmrtelného života. Hříchem pak je cokoli, co člověk sám rozhodne jinak, než chce Bůh. Utržení plodu ze stromu poznání dobra a zla (tedy žádného jablka) je jasný vzkaz: kdykoli člověk sám rozhodne, co je dobré a správné, místo toho, aby toto rozlišení hledal u Boha (tedy v Božím Slově), dopouští se těžkého hříchu a přichází o (věčný) život.

Jak dlouho Bible vznikala?

Bible není jednolitá kniha, jak ji známe z knihoven. Do jednoho díla ji začali lidé tisknout a svazovat proto, aby to bylo přehledné a praktické. Ve skutečnosti je Bible souborem 72 spisů od různých autorů, kteří neznali nejen

jeden druhého, ale často ani předchozí část Božího Slova, které již před nimi bylo zjeveno. Mezi prvním a posledním autorem je časový rozdíl více než tisíc let. Tím obdivuhodnější je to, že mezi první knihou (Genesis) a poslední (Apokalypsa) není žádný věroučný konflikt.

Není Bible v rozporu s vědou?

Určitě není. Bible není encyklopedie ani odborná kniha, která by vysvětlovala jakoukoli odbornou oblast exaktních věd. Je to slovo, kterým Bůh sděluje člověku v jakékoli době a v jakýchkoli životních etapách, co je správné, a naopak na konkrétních případech v životě jednotlivců i celého (izraelského) národa, někdy tvrdě, ale jasně připomíná, že za neposlechnutí Boha přichází automaticky trest jako důsledek dobrovolného výběru člověka řídit se v životě něčím jiným než Božím Slovem.

Může člověk Bibli citovat?

Jistěže ano. Ale zároveň si musí být vědomý toho, že věta vytržená z kontextu může vést ke špatným závěrům. Na rozdíl od základních knih jiných náboženství Bible neobsahuje teorii a až na výjimky v některých knihách (tém říkáme mudroslovné) ani filosofické úvahy. Náhodným (a někdy i vědomým) poskládáním některých biblických citátů vedle sebe může dokonce dojít i k závažným bludům, i když na první pohled, především pro věřící, kteří pracují s Bibli málo, to může vypadat, že jde o odborný text. Klasickým příkladem takové práce jsou diskuse a rozhovory se Svědky Jehovovými, od jejichž zapálení pro šíření víry a Bible se však můžeme učit.

Ať už se při mši používá kterákoli eucharistická modlitba, každá končí tzv. doxologií, tzn. prosláním slávy, která patří Bohu, a to ve všech jeho osobách, v Otci, Synu i Duchu Svatém. Jedině od Boha má všechno svůj počátek a jediné v Bohu má rovněž všechno svůj smysl, cíl a naplnění. Když jsme v kostele na mši, všechny texty by měly být přednášeny tak, aby z nich bylo patrné, že centrem našich žití je právě On. Připomeňme si proto ta slova doxologie, která určitě známe tak dobře, že už bychom je dokázali recitovat i místo kněze. Protože předtím je zmínka o Ježíši Kristu, navazuje na ni následující zvolání:

Skrze něho, s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého, po všechny věky věků.

A protože je to chvalozpěv, má se dát vždy přednost zpěvu. I když ani u nás se pokaždé nezpívá. Možná však po tomto vysvětlení bude nejen více důvodů, ale i více pochopení, že nejde o žádné natahování mše, ale o naplňování smyslu těchto slov.

Nejen kněz, ale všichni, kteří jsou (z obou stran) u oltáře, jsou tuto Boží slávu z podstaty své existence povinni proslavovat. Svými slovy i svými životy. Proto spolu s hlavním koncelebrantem tento text zpívají i ostatní kněží a proto se aspoň závěrečným zvoláním **Amen** připojují veškerý lid.

A vše, co následuje dál, k tomuto propojování směřuje. Vždyť se také tato část mše nazývá **Communio**, Propojení, Společenství...

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu:

Obřad přijímání

242. Po modlitbě před přijímáním hlavní celebrant poklekne a odstoupí poněkud dozadu. Koncelebranti jeden za druhým přistupují ke středu oltáře, pokleknou a s uctivostí si z oltáře berou tělo Kristovo. Drží je v pravé

ruce, levou ruku podloží zespolu a vracejí se na svá místa. Koncelebranti však mohou zůstat na svých místech a brát si tělo Kristovo z patény, s kterou hlavní celebrant nebo jeden či několik koncelebrantů obcházejí; anebo si také koncelebranti patěnu postupně podávají.

243. Hlavní celebrant potom vezme hostii, která byla proměněna při téže mši, drží ji poněkud pozdviženou nad patěnou nebo nad kalichem a říká obrácen k lidu: *Hle, Beránek Boží*. Pokračuje pak s koncelebranty a s lidem slovy *Pane, nezasloužím si*.

244. Potom hlavní celebrant obrácen k oltáři říká potichu: *Tělo Kristovo ať mě zachová k životu věčnému*, a aktivně přijme tělo Kristovo. Podobně činí koncelebranti, přijímání si podávají sami. Po nich přijímá tělo a krev Páně od hlavního celebranta jáhen.

245. Krev Páně se může přijímat buď přímo pitím z kalicha, nebo namáčením, nebo trubičkou, nebo lžičkou.

Slavnostní otevření c. k. státní dráhy Praha – Olomouc v roce 1846

str. 82, slp. 2

19. srpna 1845 ovládla pevnostní město Olomouc radostná nálada. Jejich císařské Východní arcivévoda František Karel a palatin Josef dorazili odpoledne spolu dalšími hosty, pozvanými c. k. dvorní komorou, k Severní dráze. Za součinnosti pánů moravských stavů a úřadů se tam shromáždili početní obyvatelé, aby za přítomnosti nejvyšších hostů velkolepě oslavili radostnou událost, která je na toto místo přivedla.

str. 83, slp. 1

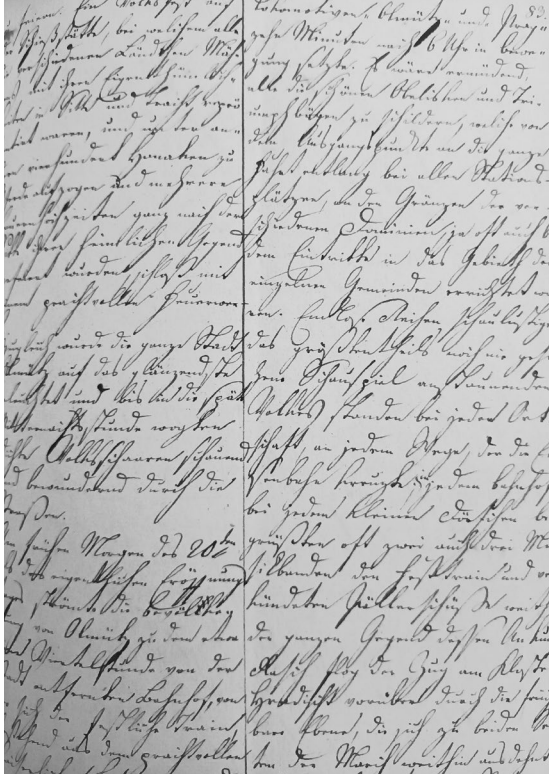
Na zdejší střelnici se konala lidová slavnost, kde byly nejrůznější kouty Moravy zastoupeny svými typickými obyčejí a krojí. Mimo jiné tam topazilo i čtyři sta Hanáků na koních, představeny byly i rolnické svatební obřady dle zvyků jednotlivých krajů. Veselice byla zakončena velkolepým ohňostrojem.

Město Olomouc bylo nádherně osvětleno a až do pozdní půlnocní hodiny jím proudily husté davy zvědavého a obdivem nešetřícího obecenstva.

Již brzy ráno 20. srpna, tedy v den vlastního otevření dráhy, proudily zástupy obyvatel Olomouce k nádraží vzdálenému od města asi čtvrt hodinu. Odtud se pak deset minut po šesté hodině dal do pohybu slavnostní vlak, sestávající ze skvostného císařského dvorního vozu a deseti dalších vagonů,

str. 83, slp. 2

tažených lokomotivami „Olomouc“ a „Praha“, které byly vyzdobeny vlaječkami a květinovými girlandami. Bylo by vyčerpávající líčit krásu všech obelisků a triumfálních oblouků, které byly postaveny po celé trase od výchozího bodu podél všech stanic, na hranicích různých panství, ba často i u vstupu na území jednotlivých obcí. Nekonečné zástupy zvědavého lidu,

kteří se shromáždil k tomuto dosud nikdy nevidanému divadlu, postávaly v každé osadě a na každé cestě, která křižovala železniční dráhu. Na každém nádraží či u každé malé vísy vítaly slavnostní vlak dvě, někdy i tři kapely, výstřely z hmoždírů pak oznamovaly jeho příjezd celému okolí.

Vlak rychle proletěl kolem Klášterního Hradiska úrodnou rovinou, která se rozkládá po obou březích řeky Moravy a kde za stanicí Štěpánov napravo od dráhy prosvítá činorodý Šternberk s malebným pohořím v pozadí. Pokračoval pak za Litovel, kde byla nachystána přehlídka střeleckého sboru, rozlehlým listnatým lesem směrem k Zábřehu. Mezitím se krátce zastavil na nádraží v Mohelnici, kde se zleva skýtal pohled na stejnojmenné město s jeho věží bez špičky¹ a se zámek Mírov na kopci v pozadí, zprava pak na krásný Úsov.

Foto, transliterace, transkripce a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ Současná podoba městské věže v Mohelnici s vysokou jehlanovitou střechou pochází až z doby její rekonstrukce v r. 1875.

Modrá krev / 2. 8.

Toto slovní spojení se používá v našich geografických podmínkách pro příslušníky šlechtického stavu. Na rozdíl od rolníků a jiných poddaných, kteří často pracovali nebo se pohybovali venku a měli opálenou pleť, šlechticové zejména v dětství a mládí příliš na slunce nechodili. Proto jejich pleť byla bledá a na její povrch prosvítaly modré žilky. Jelikož ostatní lidé měli krev červenou, ta šlechtická se obvyklejšímu člověku na první pohled jevila jako modrá. Jak to ale doopravdy šlechtické děti měly? A jaký byl vlastně život na zámku? I když po vzniku Československa hned jeden z prvních zákonů nového státu zakázal používat šlechtické tituly, na šlechtický stav u dědičné šlechty to nemělo žádný vliv. A tak dodnes žijí mezi námi, i když v obyčejných bytech a jejich kůže je opálená od práce na zahradě úplně stejně jako u ostatních lidí. Jedna hraběnka žije i v naší farnosti. A dnešní večer si bude na faře povídat o všem ze života šlechty nejen z vlastní zkušenosti, ale i ze zkušenosti svých předků. Už nyní prozradím, že v rodokmenu má i anglickou královnou Viktorii.

↑ zámek Dírna, sídlo jedné z větví Vratislavů z Mitrovic

Návštěva televizního studia / 10. 8.

Další svět, zahalený rouškou tajemnosti a určitého mystična, je ten televizní. Ve svých domácnostech skrze obrazovky nebo monitory vidíme redaktory či herce, ale jaké to je v televizním studiu doopravdy? Kromě pracovníků televize a hostů, které si na natáčení zvou, se běžný člověk do vysílacích prostor nedostane. Tentokrát však dostaneme výjimku a společně se ve dvou skupinách podíváme do míst,

kde vzniká televizní zpravodajství. Uvidíme, kde stojí kameraman, kde moderátor, jak se čtou zprávy a co vlastně vidí či slyší samotný redaktor. Dozvíme se, kde sedí režie, jaké, kdy a komu dává pokyny, ale nahlédneme i do kostymérny, kde líčí každého, kdo usedne za pult ve studiu, i když jen jako host na pár minut.

Štrůdl na kostelní zahradě / 15. 8.

Letní církevní slavnosti jsou poznamenány slabou účastí nejen proto, že si na ně někdy ani praktikující katolíci nevzpomene, ale i proto, že mnozí jsou v těchto dnech na cestách mimo domovskou farnost. Zbývá doufat, že ať už jsou na dovolené v Čechách či v zahraničí, neopomenou si spolu s ostatními katolíky na celém světě připomenout slavnost Nanebevzetí Panny Marie, která patří mezi tzv. zasvěcené svátky, tedy dny, které patří do skupiny těch, o nichž třetí Boží přikázání praví: Pomni, abys den sváteční světil! A když už půjdeme večer do kostela na mši, tak už si pak po ní můžeme i popovídat. A stejně jako loni ochutnat, jaké kdo peče štrůdly. Sladké, slané, tvarohové, špenátové, makové či klasické jablečné? Den předtím anebo v samotný čtvrtek nějaký upečte a vezměte ho v tento den s sebou do kostela!

Farní pobyt v Paříži / 18.–24. 8.

Jsou města, která nenechají návštěvníky chladnými, ať už se jim líbí, anebo naopak v nich zanechají zklamání. Paříž patří k těm metropolím, kam se každý chce nejen aspoň jednou za život podívat, ale kam se obvykle i rád vrací. Má mnoho přívlastků a těžko říct, který je pro ni nejlepší. Třicet dva farníků od Svatého Gotharda si v průběhu jednoho týdne na toto velkoměsto udělá vlastní názor. Společně prožijeme nejen rána, kdy budeme Pánu Bohu děkovat za nový den, ale i dvě hodinky, kdy budeme obdivovat všechno to, co k Paříži zkrátka patří. Notre Dame, Vítězný oblouk, Eiffelovku, Sacré Coeur, Louvre... A přesto náš pobyt bude trochu jiný: naše stopy povedou nejen k těm známým, ale i méně známým kostelům, kde si budeme povídat jak o francouzských světcích, tak o dějinách Paříže. A taky se modlit. I za zbytek farnosti, která nebude v Paříži s námi.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA LÉTO 2024

středa	17:30
pátek	17:30
neděle	9:00

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	od září
náboženství (3. třída)	od září
náboženství (10–15 let)	od září
modlitba růžence	od září
matky s dětmi	od září
biblický večer	od září
modlitba nešpor	od září

AKCE MĚSÍCE SRPNA 2024

2. 8.	Výstav Eucharistie (17:00)
2. 8.	Modrá krev (18:15)
3. 8.	Úklid kostela (8:00)
5. 8.	Modlitba za Falklandy (18:15)
9. 8.	Svátek sv. Terezie od Kříže (17:30)
10. 8.	Návštěva televizního studia (10:00)
11. 8.	Křest Sofia Schneeweis (9:00)
15. 8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (17:30)
15. 8.	Štrúdl na kostelní zahradě (18:30)
16. 8.	Návštěvy nemocných a starých
18.–24. 8.	Farní pobyt v Paříži

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100 Kč. Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800 (Česká spořitelna).

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

Běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

Oprava elektřiny,
topení a úprava sakristie

†Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč,
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubenece@gmail.com
IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, 731625968
FB: Farnost Bubeneč / IG: farnost_bubenece
www.farnostbubenece.cz